

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Απάντηση στις προκλήσεις - Θέσεις για τα μεγάλα μέτωπα μιας κυβερνητικής πολιτικής

VII. Η πρόκληση ενός νέου μοντέλου ανάπτυξης - Το αναπτυξιακό κοινωνικό κράτος

3. Το αναπτυξιακό κοινωνικό κράτος

 Σχολιάστε το Εκτυπώστε το

Μέγεθος γραμματοσειράς:

Για την Ελλάδα, όπως και όλες τις χώρες- μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το μεγάλο στοίχημα είναι η διατήρηση των συγκριτικών τους πλεονεκτημάτων, που βασίζονται στην ποιότητα, την τεχνολογία και την καινοτομία και όχι στο μειωμένο κόστος εργασίας, η διατήρηση ή η διαμόρφωση θεσμικών προϋποθέσεων πολιτικής, νομικής και οικονομικής σταθερότητας που λειτουργεί ως δέλεαρ για επενδύσεις, η όσο γίνεται καλύτερη τοποθέτηση μέσα στο νέο πλαίσιο της διεθνούς οικονομίας και του παγκόσμιου καταμερισμού, και όλα αυτά σε συνδυασμό με την διατήρηση των κεκτημένων και των εγγυήσεων του κοινωνικού κράτους και ό,τι αυτό συνεπάγεται ως προς το ύψος των δημόσιων δαπανών και τα χαρακτηριστικά του φορολογικού συστήματος.

Με άλλα λόγια, το μεγάλο ζητούμενο για την Ελλάδα είναι με ποιόν τρόπο το κοινωνικό κράτος θα καλύψει την υστέρησή του από τις μέσες επιδόσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης των 15 και ταυτόχρονα θα υπερβεί τη δημοσιονομική του κρίση, με δεδομένα τα δημογραφικά χαρακτηριστικά της σημερινής ελληνικής κοινωνίας.

Το κοινωνικό κράτος πρέπει συνεπώς να τοποθετείται από τον αντίποδα της ανάπτυξης και της ανταγωνιστικότητας στο επίκεντρο ενός νέου μοντέλου ανάπτυξης που επιδιώκει ταυτόχρονα την ανταγωνιστικότητα, την ποιότητα αλλά και την κοινωνική συνοχή και δικαιοσύνη. Από αυτήν την οπτική γωνία, όλες οι θεσμικές, πολιτικές, κοινωνικές, γνωσιολογικές, ιδεολογικές και βέβαια οικονομικές παράμετροι της αναπτυξιακής πολιτικής πρέπει να συγκλίνουν στον ίδιο στόχο. Πρακτικά βεβαίως αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία για τους τομείς εκείνους που απορροφούν μεγάλο ποσοστό των κοινωνικών δαπανών ή προβλέπεται ή πρέπει να απορροφήσουν ακόμη μεγαλύτερο: υγεία, παιδεία, ασφάλιση, ανεργία, αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης και ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα, αξιώνουν περισσότερες δημόσιες δαπάνες, ενώ το στοίχημα του συνταξιοδοτικού συστήματος είναι να διασφαλιστεί μακροπρόθεσμα η αυτοχρηματοδότησή του συμπεριλαμβανομένης και της νομοθετημένης κρατικής συμμετοχής, χωρίς ανεξέλεγκτη αύξηση της σχετικής δαπάνης του προϋπολογισμού.

Όλοι αυτοί οι τομείς αν αντιμετωπιστούν με μία κλασική «ιδρυματική αντίληψη», εγγράφονται απλώς στο σκέλος των δαπανών του κρατικού προϋπολογισμού. Υπάρχει όμως και η άλλη λογική. Αυτή του **αναπτυξιακού κοινωνικού κράτους** που συνδέει τους τομείς αυτούς με νέα κοιτάσματα θέσεων εργασία και άρα με τη μείωση της ανεργίας και την αύξηση της απασχόλησης. Η λογική που συνδέει τους τομείς αυτούς με την οργάνωση και την παροχή νέου τύπου υπηρεσιών που συμβάλλουν στην αύξηση του ΑΕΠ. Η λογική που συνδέει τους τομείς αυτούς με την κοινωνία της γνώσης, με καινοτομίες χαμηλής τεχνολογίας αλλά υψηλής έμπνευσης, με την μεταφορά εργαζομένων από τον πρωτογενή τομέα απευθείας στον τριτογενή τομέα, με ό,τι θετικό αυτό σημαίνει για την αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας κ.ο.κ..

Σχόλια: